

NAŠE VINA

Mercedes Ron

Romantická senzace ze Španělska

**NAŠE
VINA**

Copyright © 2020 by Mercedes Ron

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Halanová, 2023

Cover © Adéla Korbelařová, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3870-0 (pdf)

NAŠE VINA

Mercedes Ron

přeložila Eva Halanová

Mé sestřenci Bar.

Děkuji, že jsi mě doprovázela na celé mé cestě.

Tato kniha je stejně tak tvoje jako moje.

Prolog

Pořád jsem přemýšlela, proč teď brečím tak, jako bychom se právě rozešli. Vždyť od našeho rozchodu už uběhl více než rok. V jednu chvíli jsem musela sjet ze silnice, vypnout motor a obejmout volant, abych se mohla naplno rozbrečet, aniž by hrozilo, že do někoho nabourám.

Brečela jsem pro to, čím jsme byli, brečela jsem pro to, čím jsme se mohli stát... Brečela jsem pro něj, kvůli tomu, že jsem ho dokázala zklamat, že jsem mu zlomila srdce, že jsem ho přiměla otevřít se lásce jen proto, abych mu ukázala, že láska neexistuje – alespoň ne bez bolesti – a že bolest dokáže člověka poznamenat na celý život.

Plakala jsem pro Noah – pro tu Noah, jaká byla s ním. Pro tu Noah plnou života, která navzdory svým vnitřním démonům dokázala milovat celým svým srdcem. Dokázala jsem ho milovat víc, než bych kdy mohla někoho milovat, a to byl také důvod k pláči. Když potkáte člověka, se kterým chcete strávit zbytek života, není cesty zpět. Mnoho lidí tento pocit nikdy nepozná, myslí si, že ho našli, ale mýlí se. Věděla jsem a stále to vím, že Nick je láska mého života. Muž, kterého jsem chtěla za otce svých dětí, muž, kterého jsem chtěla mít po svém boku v dobrém i ve zlém, ve zdraví i v nemoci, dokud nás smrt nerozdělí.

Nick byl ten *pravý*, byl moje druhá polovina a bylo načase naučit se žít bez ní.

ČÁST PRVNÍ

Opětovné setkání

1

NOAH

O deset měsíců později...

Rámus na letišti byl ohlušující, lidé přicházeli a odcházeli ve shonu, táhli kufry, vláčeli děti a tlačili vozíky. Zírala jsem na obrazovku s odlety nad sebou a hledala název své příští destinace a přesný čas, kdy mám nastoupit. Nebyla jsem nadšená z toho, že cestuju sama až tam, nikdy jsem neměla ráda letadla, ale neměla jsem moc na výběr. Teď jsem byla sama, jen já a nikdo jiný.

Zkontrolovala jsem hodinky a znovu se podívala na obrazovku. Přijela jsem s dostatečným předstihem, ještě si stihnu dát na letištním terminálu kafe a chvíli si číst, to mě určitě uklidní. Šla jsem k bezpečnostním ráům, popravdě jsem nesnášela, když mě osahávali. Dělo se mi to, protože jsem na sobě vždycky měla něco kovového, co spustilo alarm. Možná že byla pravda, když mi říkali, že mám srdce z oceli – jednoznačná příčina mého neštěstí na místech, kde jsem musela projít bezpečnostními rámy.

Dala jsem svůj malý batoh na pás, sundala si hodinky, náramky a přívěsek, který jsem vždycky nosila na krku – ačkoli jsem si ho měla sundat už dávno –, a všechno jsem si to dala k mobilu i s těmi pár mincemi, které jsem měla v kapse.

„Ty boty také, slečno,“ řekl mladý pracovník ostrahy unaveným tónem. Chápala jsem ho – ta práce je ztělesněním něčeho nudného a monotónního. Pravděpodobně mu hlava upadala do letargie, jak pořád dělal a říkal to samé. Položila jsem své bílé

conversky do vaničky a v duchu se radovala, že jsem si neoblékla ponožky s obrázky nebo něčím podobným, za které bych se teď hrozně styděla. Když se začaly moje věci posouvat po pásu, prošla jsem rámem a jak jinak: začal pípat.

„Postavte se sem, prosím, roztáhněte ruce a nohy,“ nařídil mi a já si povzddechla. „Máte u sebe nějaké kovové či ostré předměty nebo nějaké...?“

„Nic u sebe nemám, to se mi stává vždycky a nevím proč,“ odpověděla jsem a nechala pracovníka letištní ostrahy, aby mě osahal odshora dolů. „Určitě je to nějaká plomba v zubu.“ Kluka moje odpověď pobavila a já jsem najednou chtěla, aby dal ze mě ruce pryč.

Když ustoupil a nechal mě jít, popadla jsem věci a šla rovnou do duty free. Cože? Obří Toblerone? No, tak to teda jo. Myslím, že na tom letišti to byla jediná příjemná věc. Koupila jsem si dvě, sbalila je do příručního zavazadla a šla hledat odletovou bránu, ze které poletím. I když bylo letiště LAX velké, odletová brána naštěstí nebyla příliš daleko. Šla jsem po podlaze pokryté kusem koberce, na kterém byly naváděcí šipky. Minula jsem tisíce cedulí s nápisem „na shledanou“ v desítkách různých jazycích, až jsem dorazila na místo. Moc lidí tam ještě nečekalo, takže jsem ukázala pas a letenku a pokračovala dál bez čekání. Přišla jsem k odletové bráně, posadila jsem se, vytáhla knihu a začala jíst Toblerone.

Všechno bylo docela v pohodě, dokud mi do klína nespádl dopis, který jsem měla zastrčený mezi stránkami knihy. Ten ve mně vyvolal vzpomínky, o kterých jsem si slíbila, že je zapomenou a pohřbím jednou provždy. Když se mi v hlavě znovu vynořily obrazy a můj klidný den šel do háje, sevřel se mi žaludek.

O devět měsíců dříve...

Zpráva o Nicholasově odchodu mě zastihla nečekaným způsobem. Nikdo mi nechtěl říct nic, co by s ním nějak souviselo,

a bylo jasné, že je to proto, že jim to nařídil. Ani Jenna o Nickovi nemluvila, a to jsem věděla, že už se párkrát sešli. Její ustaraný obličej odrážel to, co musela vidět, když šli s Lionem do jeho bytu. Moje kamarádka se ocitla mezi dvěma mlýnskými kameny, a to byla další z mnoha věcí, které jsem si musela připsat na seznam svých provinění.

Nicholase jsem už neviděla, ale jeho činy týkající se mě na sebe nenechaly dlouho čekat. Pouhé dva týdny po našem rozchodu dorazilo několik krabic s mými věcmi, a když jsem v přepravce uviděla N, dostala jsem záchvat úzkosti, kvůli kterému jsem zůstala bezmocně ležet na posteli tak dlouho, až mi došly i slzy. Náš – teď můj – ubohý kocourek... Musela jsem ho nechat u mámy ve svém dřívějším domově, protože moje spolubydlící byla alergická na kočky. Bylo těžké se ho vzdát, ale neměla jsem jinou možnost.

To období svého života, kdy jsem jenom brečela a brečela, jsem nazvala „moje období temna“, protože přesně takové bylo. Byla jsem v černém tunelu bez světla, ponořená v naprosté tmě, ze které jsem se nemohla dostat navzdory světlu nového dne ani umělému osvětlení lampičky u postele. Téměř denně jsem trpěla záchvaty paniky, až mě nakonec doktorka poslala rovnou k psychiatričce.

Nejdřív jsem nechtěla o psychiatrovi ani slyšet, ale vlastně mi to asi pomohlo, protože jsem začala ráno zase vstávat a věnovat se každodenním činnostem... Až do té noci, do té noci, kdy jsem pochopila, že pokud Nick odjede, bude všechno ztraceno a tentokrát už nadobro.

Dozvěděla jsem se to z obyčejného rozhovoru v univerzitní jídelně. Proboha, v té době i absolventky vysoké věděly o Nickovi víc než já.

Jedna holka šířila drby o mém příteli, pardon, bývalém příteli, a neúmyslně mě informovala o tom, že Nick za pár dní odjíždí do New Yorku.

Tehdy se mě zmocnilo cosi, co mě donutilo nastoupit do auta a jet do jeho bytu. Vyhýbala jsem se myšlenkám na to místo, na

všechno, co se stalo, ale nemohla jsem ho nechat odejít, ne bez toho, abych se s ním nejdřív viděla a promluvila si s ním. Naposledy jsem ho viděla tu noc, kdy jsme se rozešli.

Když jsem vešla k Nickovi do domu, třáslý se mi ruce a nohy tak, že hrozilo, že sebou praštím o zem. Nastoupila jsem do výtahu, vyjela až k jeho bytu a stoupla si před jeho dveře.

Co jsem mu mohla říct? Co jsem mohla udělat, aby mi odpustil, aby mě neopustil, aby mě znovu miloval?

Zazvonila jsem na zvonek a cítila jsem se skoro na pokraji mdlob. Cítila jsem strach, touhu ho vidět a smutek. A takovou mě taky uviděl, když otevřel dveře.

Nejdřív jsme mlčeli a jen jsme se na sebe dívali. Nečekal, že mě tam uvidí. Dokonce bych dala ruku do ohně za to, že měl v plánu odsud odejít bez ohlednutí, zapomenout na mě a předstírat, že jsem nikdy neexistovala, ale nečekal, že mu to tak ztížím.

Napětí bylo téměř hmatatelné. Vypadal skvěle, tmavé džíny, bílá košile a lehce rozčuchané vlasy. Označit ho za úžasného, by bylo nedostačující. Vždycky byl, ale ten pohled, ta záře, která se mu vždycky objevila ve tváři, když mě uviděl, byla pryč, už tam nebylo to kouzlo, které nás vždycky v takových chvílích ovládlo.

Vidět ho tak krásného, tak vysokého, tak mého... Bylo to, jako by mi předhazoval, co jsem ztratila, bylo to jako trest.

„Proč jsi přišla?“ Jeho hlas byl tvrdý, studený jako led, a tak mě probral z omámení.

„Já...“ řekla jsem přerývaným hlasem. Co jsem mu mohla říct? Co bych mohla udělat, aby se na mě znovu podíval, jako bych byla jeho světlem, jeho nadějí, jeho životem?

Zdálo se, že mě ani nechce poslouchat, protože se mi chystal zabouchnout dveře před nose, ale pak jsem se rozhodla. Pokud mám bojovat, budu bojovat. Nehodlala jsem ho nechat jít, nemohla jsem ho ztratit, protože bez něj bych nepřežila, bez něj by to nešlo. Bolelo mě na duši, když jsem ho tam viděla

a nemohla mu říct o objetí, aby utišil bolest, která mě den co den ničila. Vykročila jsem vpřed, protáhla se škvírou, vklouzla do jeho bytu a narušila jeho prostor.

„Co si myslíš, že děláš?“ zeptal se a následoval mě rovnou do obýváku. Místnost byla k nepoznání – všude byly zavřené krabice, pohovku a konferenční stolek pokrývaly bílé přehozy. Vzpomínky na to, jak jsme spolu snídali, na vášnivé polibky na pohovce, na to, jak jsme se tulili při sledování filmů, jak mi dělал snídani, jak jsem vzdychala rozkoší zapadlá do polštářů, zatímco mě líbal, až se mi tajil dech... tohle všechno bylo pryč. Nezbylo nic.

V tu chvíli se mi do očí začaly drát slzy, otočila jsem se k němu a nedokázala se udržet.

„Nemůžeš odejít,“ řekla jsem a hlas se mi zlomil. Nemohl mě opustit.

„Odejdi, Noah, tohle dělat nebudu,“ odpověděl a zůstal stát s pevným a neústupným výrazem.

Jeho tón hlasu mě vyděsil a moje zoufalství dosáhlo další úrovně. Ne... sakra ne, nehodlala jsem odejít, ne bez něj.

„Nicku, prosím, nemůžu tě ztratit,“ žadonila jsem plačtivým hlasem. Moje slova nebyla nijak neočekávaná, ale byla upřímná, naprosto upřímná – bez něj bych nepřežila.

Zdálo se, že Nicholasovi se čím dál víc zrychluje dech. Bála jsem se, že na něj příliš tlačím, ale když už jsem se vrhla do jámy lvové, tak bylo lepší do toho jít naplno.

„Odejdi.“

Jeho rozkaz byl jasný a stručný, ale já jsem byla expert na neuposlechnutí. Děkala jsem to vždycky... Nehodlala jsem se teď měnit.

„To se ti po mně nestýská?“ ujišťovala jsem se a hlas se mi zlomil uprostřed otázky. Rozhlédla jsem se kolem sebe a pak jsem se podívala zpátky na něj. „Protože já sotva dýchám... Ráno se mi špatně vstává, chodím spát s myšlenkou na tebe, vstávám s myšlenkou na tebe, brečím pro tebe...“

Netrpělivě jsem si otřela slzy. Nicholas udělal krok vpřed, ale ne s úmyslem mě uklidnit, právě naopak. Pevně mi sevřel paže. Příliš pevně.

„A co si myslíš, že dělám já?!“ řekl rozzlobeně. „Zničila jsi mě, sakra!“ Cítit jeho ruce na své kůži, jakkoli ošklivé gesto to bylo, mi dodalo sílu. Jeho dotek mi chyběl tak moc, že jsem se cítila jako po vpíchnutí adrenalinu do samého středu duše.

„Mrzí mě to,“ omluvila jsem se a sklonila hlavu, protože jedna věc byla cítit jeho dotek, a něco jiného snášet nenávisť v jeho krásných světlých očích. „Udělala jsem chybu, obrovskou a neodpustitelnou chybu, ale nemůžeš dopustit, aby to mezi námi skončilo.“ Zvedla jsem oči. Tentokrát jsem potřebovala, aby mým slovům uvěřil, aby mi viděl na očích, že mluvím od srdce. „Nikdy nebudu nikoho milovat tak, jako miluju tebe.“

Vypadalo to, jako by ho má slova pálila, protože ode mě od-
táhl ruce, otočil se, vztekle si prohrábl vlasy, odhrnul je a znovu na mě pohlédl. Zdálo se, že není ve své kůži a že svádí nejhorší bitvu svého života.

Mezi námi se rozhostilo ticho.

„Jak jsi mohla?“ zeptal se o pár vteřin později a mně se znovu zlomilo srdce, když jsem uslyšela, jak se mu při posledním slově zlomil hlas.

Váhavě jsem vykročila. Byl kvůli mně zraněný a já jen chtěla, aby mě vzal do náruče, aby mě zase objal a řekl mi, že všechno bude v pořádku.

„Už si ani nevzpomínám...“ přiznala jsem hlasem zlomeným úzkostí. Byla to pravda, nepamatovala jsem si to, vytěsnila jsem to z paměti. Navíc jsem byla naprosto zničená myšlenkou, že on tu noc také vymazal z hlavy. Nedokázala jsem Michaela zastavit, nechala jsem ho to udělat. V tom období svého života jsem byla tak zničená, že jsem se prostě odpojila od svého těla a duše. „Všechno, co nesouvisí s tebou, se mi vytrácí z paměti. Nicku, potřebuju, abys mi odpustil, potřebuju, aby ses na mě díval jako dřív.“ Slova jsem vyslovovala smutně a přerušovaně,

tolik mě bolelo srdce, stát tam před ním a cítit mezi námi takovou propast... „Řekni mi, co mám udělat, abys mi odpustil...“

Nevěřicně se na mě podíval, jako bych žádala o něco nemožného, jako by z mých úst vycházely jen nesouvislé řeči.

A ano, připadala jsem si směšná, protože dokázala bych mu já odpustit nevěru? Nickovi?

Ucítila jsem obrovskou bolest na hrudi, a to mi stačilo, abych znala odpověď... Ne, samozřejmě že ne, jen jsem na to pomyslela, chtěla jsem si vytrhat vlasy, abych vymazala představu Nicka v náruči jiné ženy.

Otřela jsem si slzy předloktím a uvědomila si, že je to všechno zbytečné. Chvilí jsme mlčeli a já věděla, že musím odejít. Nemohla jsem snést ten pocit ztráty, protože ano, ztratila jsem ho, a ať bych žadonila sebevíc, nemohla jsem s tím nic dělat.

Po tvářích mi dál tiše stékaly slzy... věděla jsem, že to, co nás čeká, je tiché rozloučení. Rozloučení... Panebože, rozloučit se s Nickem! Jak se to dělá? Jak se loučit s člověkem, kterého milujete a kterého v životě nejvíc potřebujete?

Vykročila jsem ke vchodovým dveřím, ale než jsem Nicka minula, stoupl si přede mě a k mému překvapení mě políbil, chytil mě za ramena, pevně si mě k sobě přitáhl a já ztuhla – dostala jsem polibek, který jsem absolutně nečekala.

„Proč, sakra?“ vykřikl o vteřinu později a pevně mi tiskl paže.

Vzala jsem do dlaní jeho tvář. Neměla jsem čas analyzovat, co se děje, protože jsem zády narazila na stěnu obývacího pokoje, kde mě pevně držel a líbal mě na ústa tak intenzivně, že jsme z toho oba po chvíli sotva popadali dech. Toužebně jsem si ho přitáhla blíž k sobě, on mi vnikl jazykem do úst a rukama mi přejížděl po těle. Ale pak se něco změnilo, jeho chování, jeho líbání, bylo naléhavější, tvrdší. Odtáhl se od mých rtů a přitiskl mě ke zdi, sotva mě nechal prostor se pohnout.

„Neměla bys tu být,“ vykřikl rozzlobeně, a když jsem otevřela oči, všimla jsem si, že mu po tvářích stékají slzy. Nikdy jsem ho neviděla takhle plakat, nikdy.

Cítila jsem, že se potřebuju nadechnout, uvědomila jsem si, že se musím odtrhnout, že neděláme věci správně, že je to špatně, opravdu špatně. Chtěla jsem ho pohladit po tváři, chtěla jsem mu setřít ty slzy, chtěla jsem ho pevně obejmout a stále dokola ho prosit o odpuštění. Nevím, co se v tu chvíli zračilo v mých očích, ale když jsem pohlédla do Nickových, zdálo se, že v těch jeho je něco, co by se dalo popsat jako vztek, zuřivost a bolest – hluboká bolest, kterou jsem znala až příliš dobře.

„Miloval jsem tě,“ řekl a schoval si tvář u prohlubně na mém krku.

Cítila jsem, jak se chvěje, a objala jsem ho, jako bych ho nikdy neměla pustit. „Miloval jsem tě, sakra!“ znovu vykřikl a odtáhl se ode mě.

Nicholas o krok ustoupil, podíval se na mě, jako by mě viděl poprvé, sklopil oči k podlaze a pak je zvedl k mému obličejí.

„Vypadni z tohoto bytu a neopovažuj se vracet.“

Podívala jsem se mu přímo do očí a pochopila, že je vše ztraceno. Slzy se mu draly na povrch, ale už v nich nebyla ani stopa po lásce, jen bolest – bolest a nenávisť, a já jsem s tím nemohla nijak bojovat. Věřila jsem, že se mi ho podaří získat zpět, věřila jsem, že láska, kterou k němu cítím, mi ho přinese zpět, ale tolik jsem se mýlila. Od lásky k nenávisti je jen krůček... a přesně toho jsem byla svědkem.

Tehdy jsem ho viděla naposledy.

„Slečno,“ řekl hlas vedle mě a vrátil mě do reality.

Vzhlédla jsem od dopisu a uviděla letušku, která se na mě dívala trochu netrpělivě.

„Ano?“ posadila jsem se, kniha a tobleronka mi spadly z klína na zem.

„Většina lidí už nastoupila, mohu vidět vaši letenku?“

Rozhlédla jsem se kolem. *Do háje!* Zůstala jsem tam jediná. Všimla jsem si, že mě dvě letušky pozorují ze dveří vedoucích tunelem do letadla, a vstala jsem ze sedačky. *Doprčic!*

„Omlouvám se,“ řekla jsem, popadla batoh a šátrala v něm po pasu a letence. Letuška si je vzala a zamířila ke dveřím. Rychle jsem se rozhlédla po hale, abych se ujistila, že jsem nic nezapomněla, následovala jsem ji a pak čekala.

„Vaše místo je na konci napravo... Přeji vám příjemný let.“ Přikývla jsem a s nepříjemným pocitem v žaludku jsem vešla do tunelu.

Čekalo mě šest hodin letu do New Yorku.

Cesta trvala celou věčnost. Nechtěla jsem si ani představovat, jaké panují v New Yorku teploty, protože byla polovina července. Byla jsem ráda, že můj pobyt tam bude poměrně krátký, vždyť jsem tam jela jen z jednoho prostého důvodu.

Když jsem vystoupila z letadla, šla jsem rovnou na nádraží. Z letiště na nádraží Jamaica Station, odkud jsem měla jet dalším vlakem do East Hamptons, to byl jen kousek. Pořád jsem nemohla uvěřit, že se chystám navštívit tak snobské místo, které mě nikdy nelákalo, ale Jenna, ach Jenna, chtěla mít svatbu ve velkém stylu. Ano, pane, plánovala ji celé měsíce a chtěla se vdávat v Hamptons, až tak bohatá Američanka to je. Její matka měla v této exkluzivní oblasti od nepaměti rezidenci, kde trávili téměř každé léto, a Jenna to místo milovala, protože odtamtud pocházely všechny její vzpomínky z dětství. Při surfování na internetu jsem zjistila, jaký obrovský balík stojí mít tam dům, a dost jsem koukala.

Jenna mi týden před svatbou řekla, že mě tam chce mít. Bylo úterý a moje nejlepší kamarádka měla být až do neděle posledních pár dní svobodná. Mnozí říkali, že vdávat se v devatenácti letech je bláznivé, ale kdo jsme my, abychom soudili partnerskou lásku? Pokud to tak chtěli, byli připraveni a jisti si láskou, kterou k sobě cítili, pak k čertu s konvencemi.

A tak jsem vystoupila z vlaku na nádraží Jamaica, odkud mě čekala víc než dvouapůlhodinová cesta, během níž jsem se měla smířit s tím, že nejenže se budu muset dívat na svatbu své

nejlepší kamarádky, ale že se po deseti měsících znovu setkám s Nicholasem Leisterem, o kterém jsem nevěděla vůbec nic, kromě pár věcí, které jsem objevila na internetu.

Nick šel za svědka a já byla jedna z družiček... Umíte si představit, jaká „nádhra“ to bude. Možná čas už zahojil rány, možná pomohl k odpuštění. Nevěděla jsem to, ale jedno bylo jasné – setkáme se tváří v tvář a nebylo jisté, jestli nevypukne třetí světová válka.

2

NOAH

Na nádraží jsem dorazila kolem sedmé hodiny večer. Slunce ještě nezmizelo za obzorem – v polovině července se tak stává až po deváté hodině – a bylo příjemné vystoupit z vlaku, protáhnout si nohy a cítit teplou vůni moře a chladného vánku vanoucího od pobřeží. Už dlouho jsem nebyla na pláži a chybělo mi to. Moje škola byla od oceánu vzdálená skoro dvě hodiny a já se ze všech sil snažila vyhýbat návštěvě mámina domu. Můj vztah s ní už nebyl, co býval, a přestože uplynulo mnoho měsíců, vůbec nic jsme nevyřešily. Čas od času jsme si volaly, a když se rozhovor stácel k tématům, o kterých jsem nebyla ochotna mluvit, jednoduše jsem zavěsila.

Jenna na mě čekala v autě před nádražím. Když mě uviděla, vystoupila ze svého bílého kabrioletu a běžela mi naproti. Udělala jsem totéž, a tak jsme se setkaly uprostřed cesty. Objaly jsme se a začaly skákat jako pominuté.

„Jsi tady!“

„Jsem tady!“

„Budu se vdávat!“

„Budeš se vdávat!“

Vybouchly jsme smíchem, jenže pak nás neodbytné troubení aut, která kvůli nám zastavila, donutilo se od sebe odtrhnout.

Nastoupily jsme do kabrioletu a já se dívala na svou kamarádku, která začala klábosit o tom, jak je vyčerpaná a co všechno musíme před tím velkým dnem zařídit. Opravdu jsme měly jen

pár dní, abychom spolu byly samy, protože brzy měli přijet hosté. Nejbližší kamarádi měli bydlet u ní doma a ostatní buď vlastnili dům v Hamptons – když říkám „dům“, mám na mysli „vilu“ –, nebo se chystali ubytovat u přátel, kteří žili v okolí.

Jenna si ten termín zvolila právě z tohoto důvodu. Rozhodla se vybrat období prázdnin, aby sem nemusela všechny nutit jet, protože polovina jejích přátel a známých už tady v tu dobu bude, když ne přímo v Hamptonu, tak alespoň poblíž.

„Připravila jsem nám itinerář a je úplně úžasnej, Noah. Příště pár dní budeme jen ležet na pláži, chodit do spa, jíst a pít margaritu. Tohle je moje rozlučka se svobodou v pohodovém stylu, na kterou se tak těším.“

Přikývla jsem a přitom jsem se očima rozhlížela po okolí. Bože můj, to místo bylo nádherné! Připadala jsem si, jako bych se přenesla do koloniální éry sedmnáctého století. Domky ve městě byly z bílých cihel s dlouhými krásnými šindeli a s verandami s houpacími křesly u předních dveří. Byla jsem tak zvyklá na praktický a jednoduchý styl Los Angeles, že jsem zapoměla, jak malebná mohou některá místa být. Čím dál za město jsme jely, tím víc jsem si všimala impozantních rezidencí, které se majestátně tyčily na rozlehlých pozemcích. Jenna odbočila na vedlejší silnici směrem k moři a tam jsem v dálce spatřila vysoké střechy velkolepého bílého a světle hnědého sídla.

„Řekni, že tohle není tvůj dům?“

Jenna se zasmála a vytáhla z palubní přihrádky malý ovladač. Stiskla tlačítko, a tak se téměř neslyšně otevřela obrovská vrata. Za nimi stál ten působivě veliký a krásný dům.

Byl postaven v koloniálním stylu – stejně jako všechno ostatní v této oblasti –, nic moderního, ale zato skvěle umístěný na pozemku přímo u moře, které odtud bylo slyšet. Silnici vedoucí k parkovišti, kam se vešlo nejméně deset aut, osvětlovala řada tlumených světel.

Bílé cihlové sídlo mělo krásnou verandu, kterou podpíraly mohutné sloupy. Okolní zahrady byly plné zeleně, jakou jsem už

dlouho neviděla, se dvěma staletými duby, které jako by člověka vítaly svou majestátní přítomností.

„Tady se budeš vdávat? Páni, Jenno, to je fakt nádhera,“ vykřikla jsem a vystoupila z kabrioletu, přičemž jsem nemohla odtrhnout oči od téhle vznešené budovy, a to jsem byla na to zvyklá... Teda, bydlela jsem v domě Leisterových, ale tohle bylo úplně jiné... bylo to kouzelné.

„Nebudu se vdávat tady, takovej byl plán zpočátku, ale když jsem o tom mluvila s tátou, zjistila jsem, že by chtěl, abych se vdala na místě, o kterým jsme vždycky mluvili. Asi hodinu odsud je vinice, kam mě bral, když jsem byla malá. Jezdívají jsme tam na koních a pamatuju si, že mi jednou řekl, že by chtěl, abych se tam vdala, protože to místo má kouzlo, který se těžko hledá. Bylo mi teprve deset a tehdy jsem snila o tom, že se vdám jako princezna. Táta mi to stále připomíná.“

„Jsem si jistá, že to musí být úžasný místo, jestli dokáže překonat tohle.“

„To je, bude se ti líbit, koná se tam spousta svateb.“

Potom jsme se vydaly ke schodišti a vyšly deset schodů na verandu. Pod nohama jsem cítila jemné vrzání dřeva. Bylo to pro mé uši jako rajska hudba.

Nedovedete si představit, jak to vypadalo uvnitř. Nebyly tam skoro žádné zdi, byl to obrovský otevřený prostor s dubovou podlahou. Uprostřed se nacházela sedací souprava uspořádaná do kruhu kolem moderního kulatého krbu. Další prostor zabírala knihovna s malými křesílky, která vedla ke schodišti vedoucímu do druhého patra, odkud bylo možné přes zábradlí nahlédnout dolů.

„Kolik lidí tu bude ubytovaných, Jenn?“

Jenna nedbale odhodila bundu na pohovku a pak jsme šly do kuchyně. Ta byla také obrovská. Nacházela se v ní jídelna se žlutými křesly a malým snídaňovým stolem. Velkými okny jsem viděla, že dveře vedou do obrovské zahrady za domem a pár metrů za ní je pláž s čistým bílým pískem, která konkurovala velkému čtvercovému bazénu.

„No... myslím, že asi deset, když počítám nás dvě, Liona a Nicka. Ostatní jsou v jiných domech v okolí, nebo jsou ubytováni v hotelu u přístavu.“

Když jsem uslyšela Nickovo jméno, odvrátila jsem pohled od okna a ledabyle přikývla, aby si nevšimla, jak moc se mě jeho jméno dotklo.

Jenna si toho však všimla, vytáhla z lednice dvě lahve zázvorového piva a přiměla mě, abych se jí podívala do očí.

„Už je to deset měsíců, Noah... Víím, že tě to pořád bolí, a částečně jsem čekala tak dlouho kvůli vám, protože bych se nemohla vdát bez svých dvou nejlepších kamarádů, ale... Myslíš, že budeš v pohodě? Chci říct... neviděli jste se od té doby, co...“

„Já víím a ano, Jenno, nebudu ti lhát a říkat ti, že je mi to jedno a že jsem se přes to přenesla, protože to tak není, ale obě vííme, že k tomuhle nakonec muselo dojít. Jsme prakticky rodina... bylo jen otázkou času, kdy se zase uvidíme.“

Jenna přikývla a já od ní musela odvrátit zrak. Nelíbilo se mi, jak ostatní vypadali, když se mluvilo o Nickovi – tvářili se, jako by se pohybovali na tenkém ledě. Věděla jsem, jak se vypořádat s bolestí, zvládala jsem to a pokračovala v tom den co den, nepotřebovala jsem ničí soucit. Já jsem zapříčinila konec našeho vztahu a zůstat sama se zlomeným srdcem byl můj trest.

Jenna mi hned ukázala můj pokoj. Byla jsem ráda, protože jsem se cítila vyčerpaná. Po vysvětlení, jak funguje sprcha, mě nadšeně objala a odešla s výkřikem, že bych si měla raději odpočinout, protože následující den nás nic nezastaví. Usmála jsem se, a když odešla, pustila jsem vodu, abych si napustila horkou relaxační koupel.

Věděla jsem, že nadcházející dny budou těžké. Musela jsem kvůli Jenně zachovat klid, aby neviděla, že jsem zlomená.

Příští týden musím předvést nejlepší herecký výkon svého života... A to nejen před Jennou, ale i před Nicholasem, protože kdyby viděl mou zranitelnost, nakonec by mi zlomil srdce a rozdrtil duši... Ostatně, to si předsevzal.

Probudila jsem se poměrně brzy, hlavně proto, že jsem měla v pokoji roztažené závěsy. Vykoukla jsem ven a zdálo se mi, že mi vlny oceánu přejí dobré ráno. Byli jsme tak blízko moře, že jsem téměř cítila písek na nohou.

Spěšně jsem si oblékla bikiny, a když jsem došla do kuchyně, viděla jsem, že Jenna už je vzhůru a povídá si se ženou, která seděla naproti ní a pila kávu.

Když mě uviděly přicházet, obě se na mě usmály.

„Noah, pojd' sem, představím tě,“ řekla, vstala a chytila mě za paži. Žena před ní byla vážně hezká, měla asijské rysy a úhledně učesané hnědé vlasy. Byla... čistá, ano, to bylo to nejlepší slovo, které ji vystihovalo. „Tohle je Amy, svatební agentka.“

Přistoupila jsem k ní a s úsměvem jí podala ruku.

„Těší mě.“

Amy se na mě uznale podívala a vytáhla z kabelky knihu, ve které začala něco hledat a rychle a sebejistě otáčela stránky.

„Jenna mi řekla, že jsi hezká, ale když tě teď vidím... Šaty pro družičku na tobě budou vypadat úchvatně.“

Usmála jsem se a cítila, jak mi rudnou tváře.

Jenna se posadila vedle mě a strčila si do pusy kousek toastu.

„Hej, já mám být ta královna večera.“ Sotva jsem jí rozuměla s tím jídlem v puse, ale věděla jsem, že si dělá legraci. Jenna byla tak krásná, že bez ohledu na to, kolik hezkých holek bylo kolem ní, vždycky vyčnívala nad ostatními.

„Podívej, Noah, tohle jsou tvoje šaty,“ řekla Amy a ukázala mi obrázek od značky Vera Wang. Byly to krásné červené šaty s výstřihem do V a dvěma tenkými ramínky, která se křížila na zádech. Detail na odhalených zádech byl úžasný. „Líbí se ti?“

Jak by se mi mohly nelíbit! Když mě Jenna požádala, abych jí šla za družičku, málem jsem se rozplakala, ale uzavřely jsme dohodu. Pokud jí půjdu za družičku, musí vybrat jakékoli šaty, ve kterých nebudu vypadat jako narozeninový dort. A ty jo, vzala mou žádost vážně – ty šaty byly úžasné.

„Kdo další půjde za družičku?“ zeptala jsem se a stále zírala na ty fascinující šaty.

Jenna se na mě s úsměvem podívala.

„Nakonec jsem se rozhodla, že budu mít jen jednu družičku,“ přiznala a já ztuhla ohromením.

„Počkej... Cože?“ vykřikla jsem nevěřicně. „A co tvoje sestřenice Janina, Janora, nebo jak se jmenuje...?“

Jenna vstala ze židle, otočila se ke mně zády a šla rovnou k ledničce. Amy si nás absolutně nevšímalá, dokonce odešla do rohu kuchyně vyřídit telefonát, aby lépe slyšela.

Jenna vyndala jahody a mléko a oboje položila na kuchyňskou linku. Vzala mixér, zjevně aby si udělala smoothie, a přitom pokrčila rameny.

„Janina je nesnesitelná. To moje máma mě málem donutila, abych z ní udělala družičku. Ale když zjistila, že to nepůjde, uznala, že než abych měla dvě družičky, bude lepší jen jedna... Chápeš, je to harmoničtější, to byla přesně její slova.“

Vytréštila jsem oči, skvělé, teď tam budu muset být na obřadu sama, stát před stovkami hostů a nemít po svém boku nikoho, kdo by se mnou sdílel mé neštěstí.

„Kromě toho, víš... Lion bude mít u oltáře jen jednoho kamaráda, takže se nemusím bát, že by to vypadalo divně, všechno bude dokonale souměrné.“

Než jsem pochopila, co mi moje kamarádka právě řekla, zapnutý mixér začal dělat hluk, a přehlušil tak moje rozporuplné myšlenky.

Počkat... budou mít jen jednoho kamaráda a jednu kamarádku u oltáře...

„Jenno!“ vykřikla jsem, postavila se na nohy a přešla přes kuchyň až k ní. Jenna upírala oči na nádobu s mixérem. Bezohledně jsem ten krám vypnula a donutila ji, aby se na mě podívala. „Jsem i svědkyně, že jo?“

Jenně se ve tváři zračila vina.

„Je mi líto, Noah, ale Lion nemá otce a ty jsi samozřejmě věděla, že Nick bude jeho svědkem. Jak určitě chápeš, nechtěla jsem mít za svědkyni svou mámu, když tam s ní nebude otec Liona, aby ji doprovodil, nepřipadalo mi to správné, a proto jsme se rozhodli, že svědky budou naši nejlepší kamarádi.

Pevně jsem zavřela oči.

„Víš, o co mě teď žádáš?“

Nejenže jsem měla vejít do kostela s Nicholasem, ale oba jsme se měli postarat, že vše proběhne podle plánu. Nejenže jsme se měli vidět na obřadu, ale také na zkouškách před ním.

Nic z toho jsem neřešila, protože jsem si myslela, že si Jenna už svědkyni vybrala, jen jsem si zvykala na myšlenku, že se budu muset z dálky dívat na Nicka... Ano, byli bychom ve stejné místnosti, ale nemuseli bychom spolu komunikovat. Teď jsem ho měla mít nablízku po celou dobu obřadu, včetně následné večeře.

Jenna mě vzala za ruce a podívala se mi do očí.

„Je to jen na pár dní, Noah,“ řekla a snažila se mi dodat klid, který jsem doopravdy nebyla schopná cítit. „Už jste se přes to přenesli, uběhly měsíce... Bude to v pohodě, uvidíš.“

Už jste se přes to přenesli...

Věděla jsem jen o jednom z nás, kdo šel dál. Já jsem se naopak držela jen díky pár nadechnutím, když jsem se čas od času vynořila ze své nory.

NICK

Podíval jsem se na hodiny na stole ve své kanceláři. Byly čtyři hodiny ráno a já nemohl spát. Hlavou se mi honily myšlenky na to, co se stane za pár dní. Kruci... Budu se s ní muset znovu setkat.

Zamžoural jsem na svatební oznámení. Nic na světě jsem teď nenáviděl víc než ten pitomý obřad, při kterém si dva lidé slibují nehynoucí lásku – to je ale blbost.

Souhlasil jsem, že půjdu za svědka, protože nejsem takový parchant, abych odmítl, když vím, že Lion nemá otce a jeho bratr Luca je bývalý trestanec, který ani neví, jestli ho pustí do kostela. Ale jak se ten den blížil, zhoršovala se mi nálada a byl jsem stále nervóznější.

Nechtěl jsem ji vidět... Dokonce jsem s Jennou osobně mluvil, snažil jsem se ji donutit, aby si vybrala, buď já, nebo ona, ale Lion mě za to málem zbil.

Napadl mě milion výmluv, proč bych tam nemusel jít, ale žádná z nich mě neospravedlňovala, abych byl takový hajzl a zklamal své dva nejlepší kamarády.

Vstal jsem ze židle a přešel k obrovskému oknu, ze kterého jsem měl úžasný výhled na New York. Stál jsem tam v šedesátém druhém patře a cítil jsem se tak daleko od všech... Tak daleko od kohokoli, že mi běhal ledový mráz po zádech. To jsem byl já – ledová kra, kus ledu.

Těch deset měsíců bylo jako noční můra, propadl jsem se do pekla. Překonal jsem to, spálil jsem se, vstal z popela a stal se někým úplně jiným.

Už žádné úsměvy, žádné sny, žádné pocity, které by byly něčím víc než pouhou tělesnou touhou. Stál jsem tam, daleko od světa. Stal jsem se svým vlastním vězením, jen svým, nikoho jiného.

Uslyšel jsem za sebou něčí kroky a pak mě zezadu někdo objal. Ani jsem se nelekl, už jsem nic necítil, jen jsem existoval.

„Co kdyby ses vrátil do postele?“ zeptal se hlas holky, kterou jsem potkal před pár hodinami v jedné z nejlepších restaurací ve městě.

Můj život se nyní omezil na jedinou věc: práci. Pracoval jsem a pracoval, vydělával další a další peníze a začínal znovu.

Bylo to pouhé dva měsíce po výročí Leister Enterprises, když se můj dědeček Andrew rozhodl, že už má tohoto světa dost a chce ho opustit. Musím se přiznat, že v ten okamžik, kdy mi zavolali a oznámili mi jeho odchod na věčnost, jsem si konečně dovolil se zhroutit. V tu chvíli, kdy mi vzali dalšího milovaného člověka, jsem si uvědomil, že život je na nic. Dáte někomu své srdce, necháte ho strážit tu část sebe, abyste později zjistili, že nejenže se o něj nestaral tak, jak jste očekávali, ale že ho dokonce roztrhal na kousky. A pak se lidé, kteří vás skutečně milovali, lidé, kteří vás od narození chránili, jednoho dne rozhodnou opustit tento svět, aniž by vás varovali, odejdou beze stopy a vy zůstanete sami, aniž byste pochopili, co se stalo, a přemýšlíte, proč museli odejít...

Ale neodešel beze stopy, to ne. Zanechal po sobě velmi důležitý dokument – dokument, který mi změnil život a obrátil ho vzhůru nohama.

Dědeček mi odkázal úplně všechno. Odkázal mi nejen svůj dům v Montaně a všechny své nemovitosti, ale také celou společnost Leister Enterprises. Ani můj otec nedostal podíl na jeho dědictví, i když on ho stejně nepotřeboval, on už stál v čele jedné z nejlepších advokátních kanceláří v zemi. Mně ale dědeček přenechal celé své impérium včetně Corporations Leister, firmy, která spolu s otcovou ovládala velkou část finančního sektoru v zemi.

Vždycky jsem toužil být součástí světa financí spolu s dědečkem, ale nikdy jsem nechtěl, aby mi to všechno takhle spadlo do klína.

Takže jsem se najednou ocitl na pozici, po které jsem toužil, a stal jsem se oficiálně majitelem významné společnosti, a to vše v pouhých čtyřiařtyřiceti letech.

Do práce jsem se zabral tolik, abych dokázal, že jsem schopný překonat jakoukoli překážku, abych dokázal, že můžu být nejlepší, aby o mých schopnostech už nikdo nepochyboval. Dosáhl jsem vrcholu... a přesto jsem nemohl ignorovat, jak moc jsem byl na dně.

Otočil jsem se na tmavovlasou holku, která mě chtěla na pár hodin zabavit. Byla štíhlá, vysoká, měla modré oči a dokonalá prsa, ale nebyla ničím než hezkou postavou. Ani jsem si nepamatoval její jméno. Vlastně už měla odejít, protože jsem jí dal jasně najevo, že chci jenom sex a že až skončíme, rád jí zavolám taxíka, aby ji odvezl domů. Když jsem ji tam ale viděl, poté, co jsem se cítil tak na dně a našťvaný, že musím čelit situaci, kvůli které jsem zuřil ještě víc, než jsem si kdy dokázal připustit, pocítil jsem nutkání alespoň trochu uvolnit napětí, které se ve mně zřejmě hromadilo.

Přejížděla mi rukama po hrudi a přitom se mi dívala do očí.

„Musím uznat, že ty zvěsti o tobě nebyly neopodstatněné,“ řekla a vyzývavě se ke mně tiskla.

Chytil jsem ji za zápěstí a zastavil její hlazení.

„Je mi jedno, co o mně říkají,“ odpověděl jsem ostře. „Jsou čtyři hodiny ráno a za půl hodiny ti zavolám taxi, takže bys měla využít čas.“

Navzdory tvrdosti mých slov se holka usmála.

„Samozřejmě, pane Leistere.“

Pevně jsem skouzl a nechal jí pokračovat.

Zavřel jsem oči a nechal se unášet chvilkovým potěšením a prostým fyzickým uspokojením. Snažil jsem se necítit prázdnotu uvnitř sebe. Sex už nebyl takový, jaký býval, a pro mě... to takhle bylo lepší.

4

NOAH

Klid, ve kterém jsme prožili několik posledních dní, skončil, jakmile se brzy ráno ozval zvonek u dveří. Chodily jsme do spa v Sag Harvoru, jedly čerstvé mořské plody v malebných restauracích a celé hodiny se vyhřívaly na slunci, aby naše kůže získala tolik vytoužené opálení, kvůli kterému budeme mít vrásky pravděpodobně na celý život.

Svatební agentka Amy nás nechala o samotě, abychom si jako kamarádky užily ten čas spolu, který jsme tak potřebovaly. Ale vzhledem k tomu, že do svatby zbývalo jen pár dní a blížil se příjezd mnoha hostů, nebylo možné v našem sladkém nicnedělání pokračovat.

Zdálo se, že Jenna je čím dál nervóznější, což se projevovalo tím, že neustále mluvila, a především tím, že volala Lionovi po každé, když dostala záchvat úzkosti. Po měsících příprav na konkurz v jedné z firem Jennina otce získal Lion zasloužené místo jako správce jedné z poboček a pro něj, černou ovci naší skupiny, se konečně začalo blýskat na lepší časy. Oba si dokázali odpustit minulost a byli zamilovaní víc než kdykoli jindy.

Toho rána jsem konečně viděla svatební šaty. Švadlena dorazila s Amy, takže si je Jenna mohla téměř naposledy vyzkoušet a doladit zbývající detaily. Musím říct, že šaty byly úžasné, bílé krajkové a vypasované do pasu s rozšířenou sukní. Připomínaly mi šaty, které nosí filmové hvězdy nebo modelky z časopisů a které vás prostě nenechají chladnými. Jennina matka navrhla

šaty spolu s jednou z nejdražších návrhárek z Los Angeles a na mé kamarádce vypadaly úchvatně.

Zanedlouho dorazila skupina dodavatelů, aby naaranžovala květiny u vchodu do domu, podle Jenny prý, aby byly v souladu s květinovými motivy svatby. Další skupina připravila občerstvení na uvítanou pro všechny kamarády a rodinné příslušníky, kteří během dne dorazí. Jídla bylo dost a dost. V obrovské zahradě zkrátka probíhaly přípravy na předsvatební hostinu hodnou obdivu.

Zkušební večeře se měla konat za dva dny v sále u zálivu. Ne třeba dodávat, jak jsem byla nervózní. Nebyla jsem připravená Nicka znovu vidět, natož strávit s ním v jednom domě víc než dva dny.

Místnost se brzy proměnila v úl hemžící se lidmi. Rodina a přátelé stále přijížděli a nadšeně chodili za Jennou s otázkami týkajícími se obřadu nebo prostě jen šatů a všeho ostatního.

Moje kamarádka pozvala na své sídlo nejbližší přátele a členy rodiny, zejména ty mladší, protože dospělí raději zůstávali v hotelech, kde jim mladické nadšení a opilost, která nás všechny tu noc pravděpodobně čekala, nenarušovalo jejich dospělý klid.

Jennu obklopilo několik jejích sestřenic, když v tom začali předními dveřmi chodit lidé z cateringu. Byla jich celá řada a vypadalo to, že nikde nekončí.

Zrovna jsem procházela kolem vchodu s úmyslem jít nahoru do svého pokoje, abych měla trochu klidu, když před ním zaparkovalo známé auto. Zvedla jsem ruku, abych si udělala clonu, a viděla Lionova bratra, jak vystupuje z auta s tím svým nebezpečným úsměvem. Ten výraz měl snad vytetovaný na tváři.

Když si uvědomil, že ho pozoruju z verandy, pohládl si klíčky od auta mezi prsty a upřel na mě svůj pohled.

„Podívejme, koho tu máme,“ řekl s křivým úsměvem a přistoupil ke schodům, „naši ztracenou princezničku.“

Obrátila jsem oči v sloup. Lucu jsem nikdy úplně nemusela. Strávil roky ve vězení a, jak mi řekla Jenna, stále se do něčeho

namáčel a Lion ho z toho vytahoval. Musela jsem uznat, že Luca se od doby před několika měsíci, kdy jsem ho viděla naposledy na těch hrozných závodech, kde se Jenna rozešla s Lionem, hodně změnil. My s Nickem jsme se také neskutečně pohádali. Hádka jako vždy skončila sexem – sexem, který nic nevyřešil, sexem, který nám jen pomohl vyhnout se nevyhnutelnému. Tomu, že se navzájem pomalu ničíme.

„Jak se máš, kočko?“ řekl, postavil se přede mě, čímž mě přiměl, abych trochu zvedla hlavu. Jestli byl Lion velký chlap, Luca za ním rozhodně nepokulhával. Jeho potetované paže by každého slušného člověka vyděsily, ale on je nosil s hrdostí a mně to bylo ukradené.

„Moc dobře, Luco, ráda tě vidím,“ odpověděla jsem a o krok couvla. Příliš se ke mně lepil a já z toho nebyla moc nadšená. „Jenna je uvnitř, jestli ji chceš pozdravit.“

Luca se mi bez většího zájmu podíval přes rameno. Pohled jeho zelených očí, stejně zelených jako jeho bratra, se zaměřil na mě. Drze přešel očima po mých bílých šatech odshora dolů, pak se znovu usmál, při tom zamrkal a podíval se mi do obličeje.

„Na pozdravení se s budoucí nevěstou mám čas, a když už mluvíme o nevěstách... a ženiších. Je pravda, že jsi single?“

Jeho zájem mě trochu vyvedl z míry. Neměla jsem chuť mluvit o svém milostném životě, a už vůbec ne s tímhle frajírkem, který nejspíš věděl o celé situaci a hlavně o tom, co jsem udělala Nickovi. Moje chuť utéct a zavřít se v pokoji výrazně vzrostla.

„Jsem si jistá, že odpověď na tuto otázku znáš,“ řekla jsem poněkud chladně. Z připomínky mé současné situace mě jen píchlo u srdce.

Vtom se objevila Jenna. Úsměvem mnohem příjemnějším, než byl můj, přivítala Lucu, který rozevřel náruč, aby ji obejmul.

„Ahoj, budoucí švagrová,“ pozdravil ji a přitom ji ohmatával. „Příbrala jsi? Bacha, ať se vejdeš do šatů.“

Luca se usmíval a Jenna se mu zakroutila v náručí, vytrhla se a věnovala mu svůj pobouřený pohled.

„Jsi idiot,“ odsekla a plácla ho přes ruku.

Luca obrátil pozornost zpět ke mně.

„Zrovna jsem se ptal Noah, kde je můj pokoj... Víš, že nejsem zvyklý žít na zámcích u pláže a jsem unavený z cesty...“

Jenna obrátila oči v sloup.

„Jenom tebe může napadnout přejet autem celou zemi. Copak nevíš o existenci těch věcí, kterým se říká letadla?“

Překvapením jsem vykulila oči.

„Ty jsi přijel autem až z Kalifornie?“

Luca přikývl a urovnal si batoh přehozený přes rameno.

„Miluju motoresty,“ prohlásil, prošel mezi námi a vešel do domu. „Kam mám zamířit?“

Jenna s úsměvem zavrtěla hlavou. Vtom ji někdo zavolal z kuchyně.

„Noah, vezmi ho nahoru a řekni mu, že má pokoj napravo, ten u balkonu.“

„Ale...“

Jenna už moje protesty neposlouchala, zmizela v chodbě vedoucí do kuchyně a nechala mě s Lucou o samotě.

„No tak, princezno, nemám na to celý den.“

Poté, co jsem mu ukázala pokoj, jsem ho co nejdříve chtěla ztratit z dohledu. Otočila jsem se, že odejdu do svého pokoje, který byl jen o dvoje dveře dál, ale Luca si stoupl do dveří, čímž mě zastavil.

„Pojďme na pláž,“ navrhl s odhodláním v očích.

„Ne, díky,“ odpověděla jsem a snažila se vyhnout jeho tělu a dosáhnout na kliku.

„Nechci tu zůstat... No tak, nebuď nudná, zvu tě na hot dog.“

Pozorně jsem si ho prohlédla a snažila se odhadnout, jaké jsou jeho záměry. Luca byl neklidný člověk, kterého bylo těžké prokouknout, a já jsem si byla jistá, že zůstat tady, kam neustále přijížděli další a další hosté, ho stresuje víc, než by chtěl připustit.

„Nechci hot dog, chci jít do svého pokoje a číst si dobrou knížku, tak prosím ustup.“

Úplně mě ignoroval.

„Číst?“ vyslovil to slovo, jako by to byla urážka. „Budeš číst, až budeš mrtvá. Hej, pojďme se projít po tomhle nóbl místě.“

„Luco, nemůžu jen tak odejít, Jenna potřebuje pomoc, navíc to tu neznáme a já se s tebou v Hamptons ztratit fakt nechci.“

Luca si otočil čepici kšiltem dozadu a zadíval se na mě.

„Ztratit se se mnou je to nejlepší, co by se ti mohlo stát, kočko, ale to mě teď nezajímá, chci si jen zajít na jídlo s dobrou společností a ty nevypadáš špatně, navzdory tvému odpudivému princeznovství.“

Zkřížila jsem ruce a chtěla ho plácnout, stejně jako to udělala Jenna, ale on se zasmál a zarazil tím urážku, kterou jsem už měla na jazyku.

„To byl vtip! No tak, nebud' suchar, slibuju, že tě přivedu živou a zdravou, nedej bože, aby Jenna zůstala bez družičky.“

Vtom začala po obrovských schodech stoupat skupinka Jeniných příbuzných a chodba se okamžitě zaplnila hlukem a živě se bavícími lidmi, takže Lucův nápad jít ven už se mi nezdál tak hrozný.

„Půjdu s tebou ven pod jednou podmínkou,“ řekla jsem a upřeně se na něj dívala bez náznaku úsměvu.

Naopak Luca se na mě podíval s drsnáckým úsměvem.

„Cokoli chceš.“

„Budu řídit.“

Navzdory mému očekávání bylo Lucovi úplně jedno, že za volantem jeho nablýskaného černého mustanga sedím já. Naopak, zdálo se, že je šťastný, že nemusí sledovat silnici a může se kochat výhledem na pobřeží. Slunce brzy zapadalo a foukal příjemný vítr.

Zahalilo nás ticho, které vůbec nebylo nepříjemné, a já jsem si užívala jízdu po těch vedlejších silnicích s prostým cílem se

projet. Věděla jsem, že část Lucy se přede mnou drží zpátky. Nebyl to ten typ kluka, který by šel s holkou jen tak ven, ale jeho záměry mě vůbec nezajímaly. Nakonec, po chvíli bezcílné jízdy, když už se stmívalo, jsme zastavili u stánku s hot dogy u pláže, kolem kterého stály stoly, kde seděly dvě dvojice a jeden manželský pár se dvěma malými dětmi.

„Mám hlad,“ oznámila jsem a vytáhla klíčky ze zapalování.

Luca se usmál a vystoupil z auta. Pozorovala jsem ho přes okénko a pak si pospíšila, abych ho dohonila.

„Nevěděl jsem, že umíš jezdit s převodovkou,“ řekl, sundal si čepici, pohládl se rukou po hlavě, kde měl vlasy oholené téměř na ježka a pak si ji zase nasadil.

„No, my dva se přece moc dobře neznáme, je normální, že jsi to nevěděl.“

Šla jsem ke stánku s jídlem považovaným za nezdravé, ale úchvatně vonělo. Objednala jsem si hot dog se vším, co k němu patří, s hranolky a kolou. Luca si objednal totéž, jen s pivem. Když jsme dostali jídlo, posadili jsme se ke stolu. Bylo mi trochu divné být tam s bratrem budoucího manžela mé nejlepší kamarádky, bývalým vězněm s velmi špatnou pověstí, ale musela jsem uznat, že se zatím choval docela dobře.

„Ty moc nejsi na diety, co?“ řekl a ukázal na můj mastný talíř.

„Cvičím,“ odpověděla jsem a zakousla se do hot dogu. Byl vynikající.

Luca přikývl, napil se piva, opřel se a zadíval se na mě.

„Předtím jsi říkala, že se neznáme. Co si zahrát na dvacet otázek?“

Opatrně jsem hot dog položila na talířek a na chvíli odvrátila zrak.

Jedna malá část mého mozku zachytila flirtování skryté v jeho návrhu, ale druhá část unikla k dávné vzpomínce – vzpomínce, která mě s Nickem sblížila docela důvěrným způsobem, když jsme tu hloupou hru hráli, abychom se lépe poznali.

Vzpomínka na tu dobu, kdy jsme se sotva znali, a na to, jak jsem už byla s ním a neznala žádné jeho problémy a on ty moje, mě málem přiměla vstát, utéct a zamknout se do pokoje, odkud jsem vůbec neměla vycházet, ale udělala jsem to, co se za daných okolností hodilo – na vteřinu jsem zavřela oči, zhluboka se nadechla a soustředila se na cokoli jiného.

Přede mnou seděl atraktivní kluk. Kluk, který se ke mně vůbec nehodil a který by do mé už tak složité situace vnesl jenom potíže, ale on nevěděl, že ať udělá nebo řekne cokoli, nic mě nedokáže rozpálit tak jako prostý pohled Nicholase Leistera. Někdy mi prostě chyběl právě ten jeho pohled, jeho oči upřené na ty moje tím jedinečným a nenahraditelným způsobem.

Luca mi zamával rukou před obličejem, abych zareagovala, a já jsem zase obrátila pozornost zpátky k němu, k jeho tetování a jeho zeleným očím, kterými se na mě díval až příliš zvědavě.

„Dovolím ti jen jednu otázku,“ odpověděla jsem, aby to neznělo nepřátelsky.

Luca se usmál, přejel si rukou po bradě a naklonil se přes stůl.

„Když to zúžíš jenom na jednu, budu muset přejít rovnou k věci,“ poznamenal.

Trochu nervózně jsem si poposedla. Myslím, že to bylo poprvé po několika měsících, co jsem byla sama s klukem, a ten pocit, že jsem s ním sama, se mi nelíbil. Uvnitř sebe jsem se cítila, jako bych dělala něco špatného.

„Šla bys se mnou zítra večer ven?“

Jeho otázka byla jasná, ale ještě jasnější byla moje odpověď.

„Ne.“

Taková jsem byla přesně já – vyjádřit se jasně a stručně. Dokonce jsem se zvedla od stolu – už jsem neměla chuť dál jíst, ale on mě chytil za zápěstí a tím mě donutil zůstat stát vedle něj. Pak se ke mně otočil čelem.

„Proč ne?“

„Protože nemůžu.“

Podíval se na mě s podezřením.

„Nemůžeš? Co je to za odpověď?“

Trochu nejistě jsem se pohnula, ale on mě stále držel za zápěstí.

„Nechci,“ řekla jsem a upřela pohled na jeho pravé rameno.

Uplynulo několik vteřin, než znovu promluvil.

„Chápu... Pořád si do něj zamilovaná,“ spíš konstatoval, než že by se ptal. Vyškubla jsem se mu prudkým trhnutím a o krok ustoupila.

„To není tvoje věc, jasný?“

Luca zvedl ruce a zasmál se.

„Noah, jen jsem ti chtěl nabídnout jít si zaběhat, ok? O nic nejde... Bože, říkali mi, že jsi temperamentní, ale...“ Můj pohled jako by ho varoval, že tím směrem se ubírat nechce. „Až zapadne slunce a nebude takový horko, tak bychom mohli utéct před zítřejším chaosem, co nás čeká se všemi těmi hosty, kteří teprve dorazí. No tak, já jen hledám záminky, abych se dostal z toho baráku, to je všechno. Tak nahod' jinej výraz, můžeš si být zamilovaná do koho chceš, mně to nemůže být víc jedno.“

Jeho odpověď mě přiměla zvážit jeho žádost. Mluvili jsme o Lucovi, byl to mizera, nezajímal se o můj osobní život, prostě otevřel pusku a vyhrkl první věc, která ho napadla.

Běhat... to bych mohla... Bylo to nudné, fádní a neosobní, navíc, kdo by někoho pozval na běh s jiným záměrem než mít společnost? Byla bych zpocená a vypadala bych hrozně, takže by nic nehrozilo... Ne?

„Jenom běhat?“ zeptala jsem se a vnitřně se proklínala za ten nejistý hlas, který nezněl jako můj.

Luca se mírně zamračil, pustil mi zápěstí, přikývl a na jeho plných rtech se mu objevil malý nucený úsměv.

„Jenom běhat.“

Vnitřně jsem si povzdechla, posadila se a počkala, až dojí.

Další půlhodinu jsme se bavili o svatbě a nedůležitých věcech, ale i tak jsem si nemohla pomoci, cítila jsem, že jsem se mu

ukázala moc. Ukázala jsem mu nejistotu, na které jsem pracovala celé měsíce, a ani trochu se mi to nelíbilo.

Do svatby zbýval jen den a půl a Luca se mě držel jako klíště. Šli jsme si zaběhat tak, jak říkal, a k mému překvapení jsem zjistila, že mi to nevadilo. Nasadil si sluchátka, já zase ty své a běželi jsme vedle sebe až do přístavu, odkud jsme pak běželi zpátky po pláži. Musím přiznat, že to byl náš nejrafinovanější způsob útěku z domu, protože hostů přijíždělo tolik, že už skoro nezbývaly žádné volné pokoje. Večer předtím přijeli Jennini rodiče a já jsem se konečně cítila trochu uvolněněji a mohla jsem svou kamarádku nechat samotnou. Její matka byla rozená hostitelka a zdálo se, že tolik přátel a rodiny na oslavě svatby své nejstarší dcery přivítá s radostí.

V tu chvíli jsem byla téměř na pokraji svých sil, Luca totiž trval na tom, že tentokrát poběžíme dál, a mně už se vzpíraly nohy a hrozily, že zpátky budu muset jít, a ne běžet.

„No tak!“ křičel ten chytrák a běžel pozadu, aby se na mě mohl dívat a zároveň se mi posmívat. Ukázala jsem na něj prostředníček a snažila se ho nevnímat, ale musela jsem se zastavit, abych se napila vody a popadla dech. Za pár hodin se setmí a my se musíme vysprchovat a obléknout se na večeri s ostatními hosty. Jennin otec si na ty dny najal cateringovou společnost. Byla to nepřetržitá oslava, venku postavili party stan s jídelním k dispozici v jakoukoli hodinu. Dům Tavishových se proměnil v pětihvězdičkový hotel a všichni vypadali nadšeni.

„Nebud' měkká!“

Pomalu jsem vydechla a polila si hlavu vodou. Růžové tričko, které jsem měla na sobě, se promočilo, ale tím jsem se zbavila potu, který mi stékal po břiše a prsou. Rukama jsem si otřela obličej a rozhodla se, že se vrátím pěšky. Už tak jsem pro dnešní odpoledne své tělo namáhala až až.

„Běhej si sám, ty blázne!“

Luca zavrtěl hlavou, zastavil se a vrátil se ke mně.

„Myslel jsem, že se tvá výdrž zlepšuje, princezno. Zklamala jsi mě.“

„No tak, zmlkni.“

Společně jsme se vydali po chodníku k Jennině domu. Stoupali jsme do obrovského kopce a v dálce rychle zapadalo slunce a barvilo oblohu do úchvatných barev.

„Do toho velkého dne už zbývá málo. Jsi nervózní?“ zeptal se mě Luca a udělal to, co jsem před pár vteřinami udělala já – vylil si na hlavu poslední vodu z lahve. Zatřásl sebou a kapky vody smíšené s potem mi potřísnily tělo a obličej. Strčila jsem do něj rukou a on se zašklebil jako idiot.

„Já se nev dávám, Luco,“ odpověděla jsem s hraným posměškem.

Z toho mála, o čem jsme během těch dvou dnů mluvili, bylo naprosto jasné, že jisté téma je nedotknutelné, i když vzhledem k tomu, že do svatby už skoro nic nezbyvalo, jsem jeho zvědavost chápala.

„Jsi svědkyně... tvoje role je důležitá,“ řekl a díval se před sebe.

Neodpověděla jsem, ale nervozita, kterou jsem v posledních dnech cítila a potlačovala, se vrátila v takové síle, že se mi zvedal žaludek. Nechtěla jsem se Jenny ptát, kdy přijede. Vlastně jsem si ani nebyla jistá, jestli se objeví dřív než až v ten den... Tedy ve chvíli, kdy se naši přátelé budou brát... Pro mě to tak bylo ještě lepší, třásla jsem se při pomýšlení, že ho budu muset znovu vidět.

Vtom kolem nás projelo auto, a to tak rychle, že mě Luca odstrčil stranou.

„Pitomče!“ křičel, ale z černého lexusu už byla temná skvrna na konci silnice.

V žaludku jsem pocítila zvláštní pocit a začala jsem spěchat domů.

NICK

Bylo šest hodin večer a já byl stále v New Yorku. Sekretářka, která měla na starosti organizaci mého diáře, se spletla a naplánovala mi schůzku se dvěma nafoukanými pitomci, kteří jen mrhali mým časem.

Musel jsem dvě hodiny odpovídat na nesmyslné otázky, a když schůzka konečně skončila, zavřel jsem se v kanceláři. Podíval jsem se na hodinky a věděl, že dorazím později, než jsem původně zamýšlel. Odjíždět do Hamptonu krátce po dopravní špičce bylo šílené, ale už jsem nemohl s příjezdem déle otálet.

Steve na mě čekal venku, než skončím v práci.

„Nicholasi,“ řekl, kývl hlavou a vzal si malý kufřík, který jsem mu podával.

„Jaká je dopravní situace, Steve?“ zeptal jsem se a přitom mi zavibroval mobil.

Chvíli jsem to ignoroval. Nastoupil jsem do auta na sedadlo spolujezdce. V tu chvíli jsem potřeboval na pár minut zavřít oči a uklidnit vír myšlenek, které se mi honily hlavou.

„Jako vždycky,“ odpověděl Steve, sedl za volant a odjel směrem k východní části města. Čekaly nás více než dvě hodiny jízdy, tedy pokud nebude příliš velký provoz.

Steve se stal mou pravou rukou. Staral se o to, abych se dostal všude včas, i o mou bezpečnost, a pomáhal mi se vším, co jsem potřeboval. Pro rodinu pracoval už od mých sedmi let,

takže byl jedním z mála mužů, kteří mě znali a věděli, kdy se mnou mají mluvit a kdy mají mlčet. On, lépe než kdokoli jiný, si byl vědom toho, co mě v příštích dnech čeká, a tak když pustil uklidňující hudbu, byl jsem mu vděčný. Hudbu ne příliš pomalou, ne příliš svižnou, přesně takové tempo, které mi umožnilo začít se přesvědčovat, že na téhle svatbě neztratím nervy. Ne, budu se muset ovládat, nejen svůj temperament, ale všechno, co hrozí, že mi naruší můj nepřístupný a vzdálený úkryt, ve kterém se teď schovávám... V úkrytu vzdáleném od všech, zejména od ní.

Po hodině a půl jsme zastavili natankovat u benzinové pumpy někde uprostřed cesty. Poté, co jsem si dovolil chvíli spát, jsem se začal cítit čím dál neklidnější a trval jsem na tom, že si sednu za volant, což Stevovi zřejmě nevadilo. Navíc jsem najednou potřeboval, aby se mnou o něčem mluvil.

Jeli jsme trochu rychleji, než co povolovalo značení. Začali jsme se bavit o zápase Knicks vs. Lakers, a než jsme se nadáli, vjeli jsme do Hamptonu.

Když jsme vjížděli do té části státu New York, která ve mně vyvolávala tolik vzpomínek, přepadaly mě různé pocity. Otec s matkou koupili dům na pláži, vlastně to byl svatební dar. Byl to malý dům, nic podobného sídlům v okolí, a já jsem si vzpomněl na ty časy, kdy jsme tam všichni tři společně trávili léto.

Je třeba říct, že to bylo málokrát, ale pokud si dobře vzpomínám, myslím, že ten dům byl jedním z mála míst, kde jsme byli opravdu rodina. Otec mě učil surfovat na plážích Mountacku a já se to snažil dělat co nejlépe, aby na mě byl hrdý.

S těmito vzpomínkami a několika dalšími trpkými myšlenkami jsem se vydal po silnici k domu Jenniných rodičů. Když moje matka odešla, táta mě každé léto vozil na týden do Hamptonu, který jsme trávili s Tavishovými. Tam jsme si také dali naši první pusu... Bože, jak já jsem byl nervózní a Jenna klidná.

Pro ni to byl jen obyčejný experiment, já jsem naopak málem utekl.

Stalo se to pod jedním z velkých stromů na zahradě. Hráli jsme si na honěnou, a když jsem ji dohonil, chytila mě za tričko a donutila mě, abych se s ní schoval za obrovský kmen.

„Musíš mi ji dát teď, Nicku, jinak bude pozdě.“

Tehdy jsem nechápal, co tím sakra myslela, ale po letech jsem zjistil, že na tom stromě, přímo pod těmi listy, požádal Jennin otec její matku o ruku. Jenna se to dozvěděla ten den, a tak z ní promluvilo zasněné, romantické dítě, které se snažila skrýt. Podle ní byl ten polibek nechutný... ale pro mě to byl začátek a od té doby jsem nepřestal.

S těmito myšlenkami jsem sešlápl plyn. Když jsem uviděl dvojici, která jako by se procházela prostředkem silnice, byl jsem tak pohroužený do sebe, že mi trvalo několik vteřin, než jsem zabrzdil. Měli na sobě sportovní oblečení, a když kolem nich auto proletělo a proměnilo je ve šmouhu u mého okna, pocítil jsem nepříjemný tlak v žaludku. Podíval jsem se do zpětného zrcátka a nepříjemný tlak se proměnil v chvění.

NOAH

Vyšla jsem ze sprchy a nechala za sebou obrovský oblak páry. Byla jsem v koupelně déle, než bych měla, ale měla jsem na výběr buď to, nebo mít nadále všechny svaly napjaté jako houslové struny.

Zabalená do ručníku jsem vykoukla z okna a viděla, jak zahrada praská ve švech. Díky nápadu Jennina otce, který se rychle roznesl po domě, byli všichni oblečeni v bílém, takže se večere změnila v party na Ibize na počest nastávající nevěsty a ženicha.

Když jsme zpocení a zapáchající dorazili k domu, potkala jsem Liona objímajícího se s Jennou u schodů na verandu. Zřejmě právě dorazil, a tak se Jenna už zase mohla cítit kompletní.

Přestože jsem se s Nicholasem rozešla, Lion se k tomu nikdy nevyjádřil, ba naopak, rezolutně se odmítal podílet na čemkoli, co by jakkoli souviselo s naším rozchodem. V jednu chvíli, těsně po našem rozchodu, jsem chudáka Liona uháněla, aby mi dal Nickovo nové číslo. Nedal se přesvědčit a Jenna se přidala na jeho neutrální stranu, protože ani jeden z nich už přede mnou o Nickovi nikdy nemluvil, kromě toho, aby mi poskytl podporu, když jsem ji nejvíc potřebovala.

Takže ano, chvíle, které jsem strávila s Lionem, se omezily na nevyhnutelná setkání, při nichž jsem byla s Jennou.

Odtáhla jsem se od okna a spěšně se začala připravovat. Neměla jsem žádné bílé šaty kromě těch plážových, a tak jsem si oblékla ibizskou sukni, která mi sahala kousek nad kolena,

a přiléhavé tílko ve stejné barvě. Trochu jsem si osušila vlasy ručníkem, aby mi z nich nekapala voda, ale nechala jsem je vlhké, protože jsem věděla, že vánek od oceánu je během několika minut vysuší.

Když jsem sešla po schodech dolů a chystala se jít na zahradu, kde byli všichni, zvuk zvonku mě přiměl zastavit se u sloupkového zábradlí. Jenna byla venku se svými kamarády a rodinou a dům se zdál být opuštěný až na číšníky, kteří vcházeli a vycházeli z kuchyně a nosili hostům na zahradě mořské plody.

Přistoupila jsem ke dveřím, zopakovala stejný úkon, který jsem dělala od chvíle, kdy začali přijíždět hosté – otevřela jsem a přinutila se k formálnímu úsměvu na uvítanou.

Úsměv mi zmrzl, když se na mě podíval Steve. Zdálo se, že je stejně překvapený jako já, ale po chvíli mě srdečně pozdravil. Když jsem ho tam uviděla se dvěma kufry v rukou, sevřel se mi žaludek.

Jakmile jsem o kousek dál na ulici uviděla vystupovat z černého lexusu muže v obleku, se slunečními brýlemi a telefonem u levého ucha, začalo mi bušit srdce jako o závod. Nick si sundal sluneční brýle a přitom někomu něco úsečně říkal do telefonu. Najednou se jeho oči setkaly s mými a já se bála, že hned na místě omdlím.

Vypadal úplně jinak... Byl ostříhaný nakrátko, už neměl rozčuchané dlouhé vlasy, jak jsem si je pamatovala, ve stylu „vstanu a jdu“. Teď je měl krátké a pečlivě učesané, což mu dodávalo vážný, až zstrašující vzhled. Oblek, který měl na sobě, tuto novou, podnikatelskou image jen podtrhoval. Sako měl přehozené přes ruku, první dva knoflíky košile měl rozepnuté a rukávy vyhrnuté nad lokty, což odhalovalo jeho opálená předloktí, která měl od doby, kdy jsem ho viděla naposledy, mnohem svalnatější. Během několika vteřin jsem si ho celého pečlivě prohlédla. Pak upřel své oči do mých. Měl tak ostrý pohled, že jsem musela sklonit zrak k podlaze, abych se vzpamatovala z šoku, že ho zase vidím.

Když jsem na něj znovu pohlédla, už se na mě nedíval. Rozloučil se a úsečně s tím někým ukončil hovor, strčil si telefon do kapsy a šel ke dveřím, kde jsem stála já.

Zatajila jsem dech, nevěděla jsem, co mám dělat nebo říkat. Když si přede mě stoupl, během těch dvou prchavých vteřin, které mu zabraly, než mě obešel a bez zaváhání nebo ohlédnutí vešel dovnitř, měla jsem pocit, že znovu umírám. Připadala jsem si, jako bych strávila měsíce, roky chozením po poušti a najednou se přímo přede mnou objevila oáza s vodou... Jenom abych si o chvilku později uvědomila, že je to jen prelud, který si pohrává s tou trochou zdravého rozumu, která mi ještě zbyla.

Naštěstí se objevila Jenna, aby mě zachránila. Teprve když jsem uslyšela, jak Nicholas a Steve mizí na chodbě, mohla jsem se vrátit dovnitř. Vyrazila jsem s ostatními hosty do zahrady. Chtěla jsem se ztratit v davu, chtěla jsem odtamtud zmizet a propadnout se do země.

Teď jsem si uvědomila, jak obrovskou chybu jsem udělala, že jsem tam šla. Ano, Jenna byla moje nejlepší kamarádka, ale bylo to příliš těžké, bylo to mnoho měsíců a pak stačil pouhý jeho pohled, aby mi obrátil celý svět vzhůru nohama.

Asi o deset minut později jsem ho viděla scházet po schodech a přátelsky si povídat se ženichem a nevěstou. Nick byl jediný, kdo se rozhodl vykašlat se na tu hloupost s bílým oblečením. Měl na sobě to, v čem přijel – tmavé kalhoty od obleku a světle modrou vyhrnutou košili, ale bez kravaty. Uvnitř mě zabolelo, jak už z dálky vypadal neuvěřitelně sexy.

Brzy se zapojil do zábavy. Mnoho lidí ho šlo pozdravit a on se dal s každým do řeči, sice odtažitě, ale s elegancí, která mu byla vlastní.

Viděla jsem Lucu, jak mluví s Nickem a Lionem, a v tu chvíli jsem věděla, že jsem sama. Tohle místo nebylo pro mě, tohle nejsou moji kamarádi... to jen Jenna mě tam chtěla, tím jsem

si byla jistá. Byla jsem tak smutná, že jsem musela vložit všechny síly do sebeovládání, abych se nerozplakala.

Rozhodla jsem se, že když už jsem nemohla vrátit, co se stalo, něco udělat (nebo spíš neudělat), povznesu se nad to a budu všechny city k němu ignorovat. Možná mu čas už zahojil rány, možná mu čas dovolil mě přestat nenávidět, možná to zvládneme jako dospělí, budeme se k sobě chovat slušně a s respektem a jedno dne z nás třeba budou přátelé.

Vím, znělo to směšně, ale další možnost byla skočit z balkonu – jakkoli lákavá, ale zjevně pro mne ne úplně dobrá. Tak jsem se raději pokusila dát do řeči s různými lidmi a přinutit se tím alespoň trochu uvolnit. Když se od něj budu držet dál, nic špatného se nestane a ani nebudu muset své srdce vystavovat nesnesitelnému mučení.

Jenniny rodiče mě seznámili s rodinným přítelem, Gregovým obchodním partnerem, který opravdu laskavě zavedl rozhovor na mé studium a na to, co bych chtěla v budoucnu dělat. Už podle jeho projevu bylo jasné, že šlo o někoho významného, takže když mi dal svou vizitku, ocenila jsem to. Byla jsem více než ztracená ohledně své budoucnosti, takže čím více možností, tím lépe.

Naopak jsem netušila, že Lincoln Baxwell kamarádí s Nicholasem Leisterem. Přátelsky jsme si povídali, vtom pan Baxwell na někoho za mnou mávl, a když jsem se otočila, objevil se přede mnou Nicholas.

Podali si ruce na pozdrav, a když se nás Baxwell chystal představit, viděla jsem, jak se Nickovi napínají žíly a svaly na krku. Byl v takové tenzi, v jaké jsem ho viděla jen málokdy. Tak napjatý, že jsem musela mluvit já.

„Už jsme se setkali, pane Baxwelle,“ řekla jsem a nenáviděla se za to, jak se mi třásl hlas, který během půl vteřiny odhalil, jak jsem nejistá a nesvá.

Baxwell se usmál a střídavě se na nás díval. Nicholas na několik okamžiků upřel svůj pohled na mě a mě zabořilo, s jakým chladem vyhrkl:

„Opravdu? Známe se?“ zeptal se, aniž by ze mě spustil oči. Když jsem znovu uslyšela ten hluboký hlas, který jsem stále slyšávala ve svých snech, ten hlas, který mi tak často říkal „miluju tě“, který mi tak často šeptal do ucha sladká slůvka, přejel mi mráz po zádech.

Jeho pohled mě tak fascinoval, že jsem sotva dokázala otevřít pusu.

„Připomínáš mi někoho, o kom jsem si myslel, že už ho znám dlouho...“ řekl pak chladně a neosobně.

Kývnul na kamaráda, otočil se a odešel, aby se opět vmísil mezi lidi.

Zvuk, který následoval, byl zvukem mého srdce, které se zřítilo na zem.

Druhý den ráno jsem se probudila za svítání. Sotva jsem zamhouřila oka, nešlo to... V hlavě se mi pořád znovu a znovu přehrával ten den, kdy jsem to všechno zničila. Ten zatracený den, kdy jsem udělala něco, co dodnes nechápu, jak jsem to mohla udělat.

Není cesty zpět.

Nemůžu se ti ani podívat do očí...

Skončili jsme.

Nicholasův výraz, když pochopil, co jsem dělala s Michaelem, se mi vryl do paměti. Nedokázala jsem si ani vybavit jeho jméno, aniž bych se necítila provinile.

Vstala jsem z postele a spěšně se oblékla. Chtěla jsem zkusit zmizet z domu dřív, než někdo vstane a uvidí mě odcházet. Ani Lucovi jsem neplánovala dát vědět, že se chystám jít běhat, potřebovala jsem být sama, abych mohla přemýšlet a urovnat si všechno v hlavě. Především jsem ale potřebovala chvíli pro sebe, abych si zvykla na myšlenku, že se budu v příštích dnech potkávat s Nicholasem, a nejen vídat – budu muset jít po jeho boku až k oltáři.